

درخواست

نمایندگان امید نوری پور، مارگارت هاوزه، کلاودیا روت (آگسبورگ)، کای گهرینگ، دکتر فرانسیسکا برانتنر، آگنیشکا بروگر، اووه کیکریتس، کاتیا کوپل، دکتر توبیاس لیندندر، جم اوزدمیر، مانوئل سارازین، دکتر فریتیهوف شمیت، یورگن تریتین، اوتمار فون هولتس و فراکسیون اتحاد ۹۰/ سبزهها

ایران - محکوم کردن نقض حقوق بشر و قاطعانه خواستار اجرای تعهدات بین‌المللی شدن

مجلس ملی آلمان (بوندستاگ) در نظر دارد تصمیم‌گیری نماید:

I. برای مجلس ملی آلمان (بوندستاگ) محقق است:

ایران عضو سازمان ملل متحد است، به اعلامیه جهانی حقوق بشر رأی مثبت داده و میثاق بین‌المللی حقوق شهروندی و سیاسی و سایر قراردادهای بین‌المللی مربوط به حقوق بشر را امضا کرده است. در ایران ضمن نقض تعهدات مذکور و سایر تعهدات بین‌المللی، حقوق بشر و حقوق شهروندی به‌طور نظام‌مند نادیده گرفته و نقض می‌شود.

آزادی عقیده، اجتماعات و تشکیل انجمن از سوی مراجع دولتی به‌نحو گسترده‌ای محدود می‌شود. صفحات اینترنتی و رسانه‌های اجتماعی مسدود و مؤسسات رسانه‌ای منتقد، تعطیل می‌گردد. هر گونه ابتکار عمل برای بهبود حقوق زنان در نطفه خفه می‌شود. به عنوان مثال مراجع دولتی پیگیرانه علیه فعالینی اقدام می‌کنند که علیه اجبار تبعیض‌آمیز پوشیدن روسری فعالیت می‌کنند و بعضاً آن‌ها را به ده‌ها سال حبس یا شلاق محکوم می‌نمایند. علاوه بر آن مراجع دولتی با شدت تمام علیه وکلای مدافع حقوق بشر اقدام می‌نمایند و آنان را به دلیل کار حقوق بشری مسالمت‌جویانه‌شان مورد تعقیب کیفری قرار می‌دهند. نسرین ستوده، وکیل حقوق بشر و برنده جایزه حقوق بشر ساخاروف پارلمان اروپا، در ماه مارس ۲۰۱۹ برابر با اسفندماه ۱۳۹۷ به ۳۳ سال و شش ماه حبس و ۱۴۸ ضربه شلاق محکوم شد

(<https://www.zeit.de/2019/13/nasrin-sotoudeh-anwaeltin-iran-inhaftierung>). گزارشات حاکی از

آن است که ایشان به‌طور روزافزون با خطر مرگ مواجه است

(<https://de.eu-ronews.com/2020/08/30/anwaltin-nasrin-sotoudeh>). خانم ستوده در طول مدت کمتر از شش ماه، برای دومین بار دست به اعتصاب غذا زده است تا علیه بدرفتاری با زندانیان سیاسی در ایران اعتراض کند زیرا زندانیان به خاطر همه‌گیری کووید-۱۹ که در زندان‌های این کشور بیداد می‌کند، در معرض خطر قرار دارند. در حالی که قوه قضائیه ایران در اوائل ماه آپریل برابر با اواخر فروردین‌ماه بیش از ۱۰۰/۰۰۰ زندانی را لاقفل به طور موقت آزاد کرده‌است، زندانیان سیاسی همچنان تحت شرایط غیرانسانی زندانی‌اند. مراجع دولتی، زندانیان سیاسی را در زندان‌های پرازدحام و تحت شرایط غیربهداشتی نگهداری می‌نمایند، آنان را از مراقبت‌های پزشکی محروم می‌کنند و از زندانیان بیمار به طور جداگانه نگهداری نمی‌کنند. بدین ترتیب زندانیان بدون هیچ‌گونه حفاظ و پناه در معرض ابتلا به بیماری کووید-۱۹ با عواقب وخیم احتمالی آن قرار دارند.

اقلیت‌های قومی و مذهبی مانند کردها، بهائی‌ها، مسیحیان، صوفیان و سنی‌ها در ایران در معرض انواع تبعیض و تعقیب قرار دارند (<https://www.dw.com/de/neue-schikane-gegen-religi%C3%B6se-minderheiten-im-iran/a-52266528>). اقلیت بهائی با جمعیتی برابر ۳۰۰/۰۰۰ نفر، بزرگترین اقلیت مذهبی در ایران است که پیروان آن طی دهه‌های متمادی، خودسرانه زندانی می‌شوند و مورد آزار و اذیت و همچنین هتک حرمت قرار می‌گیرند. بهائیان به عنوان اقلیت از هیچ‌گونه حمایت قانونی برخوردار نیستند زیرا دین بهائیت در قانون اساسی مورد پذیرش قرار نگرفته‌است (<https://iranjournal.org/news/iran-bahai-2>). مراجع دولتی ایران، در ماه‌های گذشته تحت لفافه همه‌گیری کووید-۱۹، تعداد کثیری از بهائیان را به منظور تعقیب کیفری، تحت نظر قرار داده‌اند و علیه ۲۶ نفر از آنان کیفرخواست و حکم مجازات صادر شده است (<https://iranjournal.org/news/iran-bahai-2>).

هم‌جنس‌گرایان و سایر اقلیت‌های جنسی (دگرباشان جنسی LGBTQI) در ایران به دلیل قوانین تبعیض‌آمیز همواره در خطر مزاحمت، خشونت و حتی مرگ قرار دارند (<https://www.hrw.org/news/2010/12/15/iran-discrimination-and-violence-against-sexual-minorities>).

فعالین محیط زیست و حفاظت از منابع طبیعی نیز از سرکوب و اقدامات خودسرانه در امان نیستند. سپاه پاسداران اسلامی در ماه ژانویه ۲۰۱۸ برابر با بهمن‌ماه ۱۳۹۶ نه نفر فعال محیط زیست را دستگیر کرد. یکی از این افراد به نام کاووس سید امامی، استاد دانشگاه، پس از سپری کردن دوهفته در زندان موقت، به نحو نامشخصی جان خود را از دست داد. دو فعال دیگر شامل مراد طاهباز و نیلوفر بیانی به ۱۰ سال حبس محکوم شدند. هومن جوکار و طاهر قدیریان نیز به اتهام صوری «همکاری با دولت متخاصم آمریکا» هر یک به ۸ سال حبس محکوم شدند. سه فعال دیگر - سام رجبی، سپیده کاشانی دوست و امیرحسین خالقی

حمیدی - هر یک به ۶ سال حبس محکوم شدند. هشتمین فعال محیط زیست به نام عبدالرضا کوهپایه به چهار سال حبس در زندانی در ایران محکوم شد (<https://www.rferl.org/a/iran-sentences-eight-environmental-activists-for-al-legendly-spying-for-u-s-/30441439.html>)

اعتراضات مسالمت‌آمیز در اغلب موارد سرکوب و قلع و قمع می‌شود. موارد بیشماری در مورد ناپدید شدن افراد، گزارش شده اما تحقیقات در این باره به نتیجه نرسیده‌است. روزنامه‌نگاران، منتقدان دولت، مدافعان حقوق بشر و فعالین جامعه مدنی به طور خودسرانه دستگیر و بدون برخورداری از دادرسی عادلانه، محکوم می‌شوند. با افراد دارای دو تابعیت مانند فریبا عبدالخواه، کامران قادری یا نازنین زاغری - رات کلیف و همچنین محققان خارجی مانند کایلی مور - گیلبرت، همواره مانند اسرای سیاسی برخورد و از آنان در بحران روابط با غرب، به عنوان اهرم فشار استفاده می‌شود.

جمشید شارمهد، تبعه ایران و آلمان ساکن در ایالات متحده آمریکا، مطابق اظهارات خانواده‌اش، اواخر ژوئیه برابر با اوائل مردادماه، در دوبی توسط وزارت اطلاعات ایران ربوده شد و در زندان ایران تحت شکنجه مجبور به اعتراف شد (<https://en.radiofarda.com/a/daughter-of-man-abducted-by-iran-intelligence-says-there-is-no-news-about-him/30774030.html>). در ماه اکتبر برابر با مهرماه سال گذشته یکی از مخالفان رژیم به نام روح‌الله زم که ساکن پاریس است، با ترفندی به عراق کشانده و در آنجا دستگیر شد. دادگاه انقلاب اسلامی اواخر ماه ژوئن برابر با تیرماه سال جاری حکم اعدام زم را صادر کرد.

زندانیان سیاسی در زندان غالباً مورد شکنجه و بدرفتاری قرار می‌گیرند و معالجات پزشکی مورد نیازشان از آنان دریغ می‌شود (<https://www.hrw.org/world-report/2019/country-chapters/iran>). مقامات قضائی ایران بهای اختلاف نظر مسالمت‌آمیز را به نحو چشمگیری افزایش داده‌اند و ده‌ها مدافع و فعال حقوق بشر را به ده‌ها سال حبس محکوم کرده‌اند. تخلفات سنگین مقامات امنیتی و اطلاعاتی در طی اعتراضات سراسری ماه نوامبر ۲۰۱۹ برابر با آبان‌ماه ۱۳۹۸ و همچنین تعداد قربانیان به قتل رسیده (<https://www.reuters.com/article/us-iran-protests-specialreport/special-report-irans-leader-ordered-crackdown-on-unrest-do-whatever-it-takes-to-end-it-idUSKBN1YR0QR>) دستگیری و محکومیت خلاف قانون در طول این تظاهرات، تا به امروز مورد لاپوشانی قرار گرفته‌است.

مطابق گزارش مفصلی که توسط سازمان عفو بین‌الملل تهیه شده‌است، طی مدت چند روز جمعاً ۷/۰۰۰ مرد، زن و حتی کودک دستگیر و شکنجه شدند و مورد اذیت و آزار قرار گرفتند. بدین سان وادار به «اعترافات» شک‌برانگیزی در مورد شرکت در تظاهرات، عضویت در گروه‌های اپوزیسیون و همچنین ارتباط با دولت‌ها و رسانه‌های خارجی گردیدند. از جمله روش‌های شکنجه مورد استفاده القای خفگی (واتر بوردینگ)، الکتروشوک، پاشیدن اسپری فلفل به عضو جنسی، کتک، خشونت جنسی و اعدام نمایشی می‌باشد

(<https://www.amnesty.org/en/la-test/news/2020/09/iran-detainees-flogged-sexually-abused-and-given-electric-shocks-in-gruesome-post-protest-crackdown-new-report>)

علاوه بر آن از ماه فوریه ۲۰۲۰ برابر با بهمن‌ماه ۱۳۹۸ تا کنون تعدادی جوان به اتهام شرکت در اقدامات خشونت‌آمیز در طی تظاهرات، محکوم به مرگ شدند (<https://www.dw.com/de/iran-internationale-kampagne-gegen-todesstrafe/a-54204619>). نوید افکاری، ورزشکار کشتی‌گیر اوائل ماه سپتامبر برابر با نیمه شهریورماه ۲۰۲۰ به اتهام قتل یک مأمور امنیتی با ضربه چاقو، در حاشیه اعتراضات تابستان سال ۲۰۱۸ برابر با تابستان سال ۱۳۹۷ محکوم به مرگ شد. حکم اعدام در تاریخ ۱۲ سپتامبر ۲۰۲۰ برابر با ۲۲ شهریور ۱۳۹۹ بدون خبر قبلی و به رغم اعتراضات بین‌المللی اجرا شد. نوید افکاری از هرگونه دادرسی قانونی و عادلانه محروم گردیده‌بود. مدارکی وجود دارد مبنی بر آن که او مرتکب جرم اتهامی نشده‌است. قوه قضائیه در مورد اتهام وارد شده توسط افکاری مبنی بر آن که اعترافات وی تحت شکنجه و اجبار گرفته شده است، هرگز تحقیقاتی انجام نداد. اعدام، مجازاتی فجیع و غیرانسانی و ناقض حق اساسی هر انسانی مبنی بر حق بهره‌مندی از زندگی و کرامت انسانی است. ایران حتی در رأس فهرست مهیب کشورهای قرار دارد که مجرمین نابالغ را اعدام می‌نمایند (<https://www.dw.com/de/iran-internationale-kampagne-gegen-todesstrafe/a-54204619>).

علاوه بر آن کودکان و نوجوانان افغانستانی با سربازگیری اجباری جهت شرکت در جنگ در سوریه به عنوان سرباز، عملاً به سمت مرگ فرستاده می‌شوند (<https://www.hrw.org/news/2017/10/01/iran-afghan-children-recruited-fight-syria>). بعلاوه دولت ایران حقوق بشر پناه‌جویان افغانستانی را به اشکال مختلف از جمله به صورت اخراج اجباری، عدم دسترسی به حق آموزش، کار اجباری، عدم دسترسی به مراقبت پزشکی، ممانعت از آزادی رفت‌وآمد، جداسازی اجباری از خانواده، اذیت و آزار جسمانی مداوم و اذیت و آزار در زندان و اردوگاه‌های دیپورت (<http://refugeeresearchonline.org/irans-mistreatment-of-afghans-human-rights-violations-of-refugees-and-asylum-seekers/>) نقض می‌نماید.

مردم ایران اضافه بر آن، از کمپین «فشار حداکثری» دولت ترامپ پس از خروج یک‌جانبه ایالات متحده آمریکا از برجام و افزایش تحریم‌های ایالات آمریکا، رنج می‌برند. این امر به همراه فساد و سوءمدیریت، وضعیت اقتصادی ایرانی‌ها را به نحو فاجعه‌باری تضعیف کرده‌است. به‌عنوان مثال سازمان دیده‌بان حقوق بشر طی تحقیقی در ماه اکتبر ۲۰۱۹ برابر با مهر-آبان ۱۳۹۸ به این نتیجه رسید که ایران به سختی قادر به تأمین مالی واردات انسان‌دوستانه و از جمله دارو است (<https://www.hrw.org/de/news/2019/10/29/iran-sanktionen-gefaehrden-gesund-heit>). بعلاوه

ترس مردم از درگیری نظامی با ایالات متحده آمریکا در حال افزایش است. به این ترتیب مردم ایران احساس می‌کنند که هم از نظر سیاست خارجی و هم از نظر سیاست داخلی تحت فشار قرار گرفته‌اند.

II. مجلس ملی آلمان (بوندستاگ) از دولت جمهوری فدرال آلمان می‌خواهد،

۱. در قبال دولت ایران بر حکومت قانون و حفظ حقوق بشر و حقوق بین‌الملل بشردوستانه اصرار نماید تا امنیت مردم ایران را تضمین نماید؛
۲. علناً و مصممانه سرکوب حقوق بشر و حقوق شهروندی در ایران را محکوم کند؛
۳. از دولت ایران بخواهد کلیه زندانیان سیاسی را بلافاصله و بدون قید و شرط از زندان آزاد و احکام صادره علیه آنان را لغو کند؛
۴. در قبال دولت ایران بر رعایت تعهدات بین‌المللی دولت ایران در چهارچوب میثاق بین‌المللی حقوق شهروندی و سیاسی اصرار کند که به‌ویژه آزادی عقیده و مطبوعات از جمله این حقوق می‌باشد؛
۵. از تلاش جامعه مدنی ایران حمایت کند که خواستار تضمین حقوق اساسی و حقوق بشر است زیرا این حقوق زیربنای یک نظام منتخب آزاد، باز و دموکراتیک سیاسی است؛
۶. به مردم ایران کمک کند تا بتوانند اطلاعات را آزادانه و به نحو مطمئن در اینترنت و سایر رسانه‌ها تولید کنند، در دسترس عموم قرار دهند و تبادل اطلاعات انجام شود؛
۷. از دولت ایران بخواهند به تبعیض و تعقیب مدافعان حقوق بشر، اقلیت‌های مذهبی و قومی، زنان، دیگرباشان جنسی (LGBTQI) و اعضای اپوزسیون خاتمه دهند و موارد خشونت پلیس و اتهامات وارده در مورد جنایت انجام‌شده علیه بشریت را مورد بررسی و دادرسی قضائی قرار دهند تا مجرمان محکوم شوند و از قربانیان رفع خسارت گردد و به این ترتیب با کیفرناپذیری (مصونیت از مجازات کیفری) مبارزه شود.
۸. با همکاری شرکای بین‌المللی، نقض حقوق بشر توسط مقامات عالی دولت ایران را، بدون توجه به آن که نقض حقوق بشر چه زمانی و کجا انجام شده است، مورد بررسی قرار دهد؛
۹. در جهت تضمین دادرسی عادلانه و مبتنی بر حکومت قانون برای کلیه زندانیان و آزادی بلافاصله و بدون قید و شرط کلیه زندانیان سیاسی و مدافعان حقوق بشر، رفتار مبتنی بر کرامت انسانی با آنان، در دسترس قراردادن مراقبت پزشکی مورد نیاز در طول دوره زندان و به خصوص طی همه‌گیری کنونی کووید-۱۹، تلاش کند؛
۱۰. تلاش کند یک هیأت عالی‌رتبه بین‌المللی تشکیل شود تا در گفتگوی مستقیم با دولت ایران، خواستار آزادی فعالین حقوق بشر مانند نسرین ستوده و لغو حکم صادره علیه او شود.

۱۱. محدودیت صدور ویزا و مسدود کردن اموال در چهارچوب اتحادیه اروپا را به صورت هدفمند و انفرادی در مورد مقامات عالی‌رتبه دولتی و افرادی که مرتکب نقض حقوق بشر شده‌اند، گسترش دهد؛
۱۲. در چهارچوب اتحادیه اروپا، تحت شرایط و مقررات مشخص، گفتگوی رسمی در مورد حقوق بشر را آغاز کند و مذاکرات و مشورت‌های غیررسمی در مورد حقوق بشر را سریعاً پیش ببرد؛
۱۳. از دولت ایران رسماً بخواهد بلافاصله به نقض حقوق بشر در مورد افغانستانی‌های ساکن در ایران و سربازگیری اجباری توسط سپاه پاسداران خصوصاً در مورد کودکان و نوجوانان برای شرکت در جنگ سوریه به‌عنوان سرباز، خاتمه داده شود و برای این افراد چشم‌اندازی برای زندگی آینده آنان در ایران فراهم کند؛
۱۴. از دولت ایران بخواهد تصویب پروتکل الحاقی به کنوانسیون حقوق کودکان در باره به‌کارگیری کودکان در مناقشات مسلحانه (Optional Protocol to the Convention of the Rights of the Child on the involvement of children in armed conflict) توسط مجلس ایران را تسریع کند؛
۱۵. از طریق کمیساریای عالی سازمان ملل در امور پناهندگان (UNHCR) بودجه اضافی برای محافظت و رسیدگی به پناهجویان کشورهای همسایه مانند افغانستان در اختیار قرار دهند؛
۱۶. در جهت اجرای قطعنامه شماره ۱۳۲۵ سازمان ملل و قطعنامه‌های متعاقب آن، تلاش کند که تمهیدات خاصی برای حفاظت از زنان و دختران در مقابل خشونت جنسی، بویژه تجاوز و سایر اشکال سوءاستفاده جنسی اجرا شود؛
۱۷. از دولت ایران بخواهد با کمیساریای عالی حقوق بشر سازمان ملل همکاری کند و به کمیسر عالی حقوق بشر، اجازه ورود به ایران داده شود تا بدین ترتیب گامی علیه بحران سنگین حقوق بشر و کیفرناپذیری برداشته شود؛
۱۸. از دولت ایران بخواهد با گزارشگر ویژه سازمان ملل در امور ایران همکاری کند و به ایشان اجازه دهد به ایران سفر کند؛
۱۹. در قبال دولت ایران تلاش کند که مجازات‌های غیرانسانی مانند شلاق زدن دیگر اجرا نشود و اصرار نماید که دستگیری و مجازات حبس مطابق اصول اولیه ملل متحد در مورد نحوه رفتار با زندانیان (مقررات نلسون ماندلا) باشد؛
۲۰. در قبال دولت ایران اصرار شود که ماده ۴۸ آئین دادرسی کیفری ایران به نحوی تغییر یابد که به کلیه متهمان حق برخورداری از دفاع توسط وکیل مدافع انتخابی خود داده شود و امکان دادرسی عادلانه مطابق میثاق بین‌المللی حقوق مدنی و سیاسی برایشان فراهم شود؛

۲۱. سفارت آلمان را موظف کند با مدافعین حقوق بشر در محل، به صورت فعال و شبکه‌ای در ارتباط باشد. بعنوان مثال فضایی به منظور حمایت و تبادل نظر در اختیارشان قرار دهد، در دادرسی علیه مدافعان حقوق بشر به عنوان ناظر در جلسات دادگاه شرکت نماید، از جمع‌آوری شواهد و مدارک در مورد تحت تعقیب قرار دادن مدافعان حقوق بشر در محل به منظور مبارزه با کیفرناپذیری حمایت- کند و در مورد حق مشارکت، روشنگری نماید؛
۲۲. برای مدافعین حقوق بشر که مستقیماً در معرض خطر قرار دارند، سریع‌تر و به تعداد بیشتر ویزای انسان‌دوستانه صادر نماید؛
۲۳. به سفارت آلمان دستور دهد اساساً در کلیه موارد صدور مجازات اعدام، اعتراض نماید و محکومین را در زندان ملاقات کند تا این موارد را به اطلاع عموم برساند و مستندسازی کند؛
۲۴. در جهت ممنوعیت بلافاصله مجازات اعدام، خصوصاً در مورد نابالغین تلاش و اعلام نماید که روش اعمالی ایران برخلاف کنوانسیون حقوق کودک سازمان ملل است که توسط ایران امضا شده‌است؛
۲۵. سیاست منسجم آلمانی و اروپایی در زمینه سیاست خارجی، بازرگانی و اقتصاد اعمال کند که حکومت قانون و حقوق بشر در زمره اصول اساسی آن باشد.

برلین، ۱۵ سپتامبر ۲۰۲۰ برابر ۲۵ شهریور ۱۳۹۹

کاترین گورینگ - اکهارت، دکتر آنتون هوفرایتر و فراکسیون